

3. Vitralls

Els nens i les nenes de la classe dels cavalls miraven amunt, bocabadats. L'Aitor, el seu mestre de plàstica, els havia portat a fer la ruta dels vitralls i es trobaven enmig d'un bany de llum i de color que els tenia fascinats. La llum que entrava a través dels vidres tenia l'aire i les parets, amb una combinació de blaus, grocs, verds, taronges i vermells. Els dibuixos de les vidrieres es projectaven a les parets del temple, creant un ambient gairebé màgic.

—Ual·la!... Heu vist aquella rodona d'allà al fons? Sembla que es mogui! —va cridar la Miranda.

—És la rosassa que hi ha a la façana, la veieu? —va fer l'Aitor assenyalant cap a l'entrada—. Es mou perquè, a fora, el sol també ho fa.

—Una rosa? —va preguntar algú.

—És una rosassa, Biel —va repetir l'Aitor—. És aquest finestral rodó tan gran, que hi ha just sobre la porta. Se'n diu així, rosassa o també rosetó. Fixeu-vos que sembla una rosa, amb tots els seus pètals oberts, de dins cap enfora.

—Que bonica! —va sospirar en Killian—. I, com s'ho fan per enganxar tots aquests vidrets perquè no caiguin?

—Aviat ho sabrem —li va respondre la Montserrat, la seva tutora, que també els acompanyava—. Aquesta tarda anirem al taller de l'Aurora Volart, una mestra vitrallera que ens ho explicarà.

Van seguir amb la visita fins al migdia, i es van instal·lar en un parc d'allà a la vora, per dinar. Van seure a l'ombra d'uns arbres centenaris i van treure els entrepans i les carmanyoles de les motxilles. Després de dinar, es van passar una bona estona jugant entre els castells i els tobogans del parc.

—Aneu recollint, que hem de començar a passar —va fer l'Aitor—. Hem quedat que a les 3 seríem al taller de l'Aurora, i no voldria fer tard!

—És la senyora que fa vitralls? —va preguntar l'Amina.

—Sí, alguns dels que hem vist avui els ha fet ella —li va respondre la Montserrat—. Ens explicarà com es fan i veurem com treballa.

En un tres i no res, van haver recollit l'escampall de motxilles, cantimplores i carmanyoles i estaven preparats per marxar. L'Aitor i la Montserrat van comptar que no hi faltés ningú i van fer una última repassada, no fos cas que haguessin de tornar enrere per recuperar alguna motxilla oblidada.

—Som-hi! —va exclamar la Montserrat, i van arrencar.

De seguida van saber que havien arribat al taller de la mestra vitrallera. Al capdamunt de la porta d'entrada hi havia un vitrall ovalat amb les lletres "A. Volart".

—És aquí, és aquí! —va saltar en Killian, emocionat.

—A veure —va fer l'Aitor, ja hem arribat. Quan siguem dins, recordeu que l'Aurora treballa amb vidre, que és un material molt delicat, així que ens mourem amb calma i només tocarem allò que ens digui que podem tocar, d'acord?

—Noies, ho heu sentit bé? —va preguntar la Montserrat, a un grupet que estaven distretes xerrant—. Miranda, Júlia, Maite... estigueu atentes, sisplau.

De sobte, la porta del taller es va obrir i va aparèixer una dona d'uns cinquanta anys, somrient. Tenia els cabells gairebé blancs, uns ulls blaus, petits i brillants que els miraven a través dels vidres rectangulars d'unes ulleres.

—Bona tarda! —els va dir, amb una veu molt agradable—. Vosaltres deuen ser els nens i les nenes de la classe dels cavalls, oi? Jo soc l'Aurora Volart, mestra vitrallera. Benvinguts i benvingudes al meu taller.

Els va convidar a entrar i els va portar fins al fons del taller, en què hi havia una sala gran on cabien tots. Van seure al voltant d'una taula enorme, i els va començar a explicar com dissenyava i construïa cada vitrall, des dels més petits fins als més grans.

—Tot comença dibuixant el vitrall en un paper i decidint de quins colors serà —els va explicar—. Veieu? En aquestes capsas de llum hi tinc les mostres de tots els vidres que podem utilitzar.

—Oohh —van fer quan va encendre la llum d'una d'aquelles capsas i els vidrets es van il·luminar—. Després, calcarem el dibuix en aquestes cartolines —va seguir— i retallarem les peces amb aquestes tisores de doble tall, que només fem servir els vitrallers, i ja tenim els patrons per tallar les peces de vidre. Qui vol retallar?

Després, els va ajudar a tallar els vidres i va deixar que provessin les eines que utilitzava per fer-ho. Al cap d'una bona estona concentrats, van posar cada peça al seu lloc, com si es tractés d'un puzzle, i les van anar encaixant i unint amb les ànimes de plom, adaptant-les a les seves formes.

—Ja només ens falta soldar les juntes amb unes gotetes d'estany fos i farem la prova de llum! —va exclamar l'Aurora, satisfeta.

Després de soldar totes les juntes, van netejar el vitrall amb un drap i el va recolzar en una finestra del taller, a contrallum.

—Ha quedat preciós! —va fer l'Aitor, emocionat.

Tota la classe es va posar a aplaudir per celebrar que tenien el seu vitrall acabat, mentre l'Aurora se'ls mirava, somrient.

—Aquest, sempre és un moment màgic! És tan emocionant quan la llum travessa els vidres del vitrall, oi? —va sospirar, l'Aurora—. Per mi, és com si tinguessin vida. Els vitralls són ben bé com les persones, sabeu?

—Com les persones? —va preguntar el Marçal, encuriós.

—Sí —va seguir la mestra vitrallera—, cadascun de nosaltres és una obra d'art, única en el món. Igual que els vitralls, cada persona té els seus colors i formes diferents. Hi haurà peces del nostre vitrall que ens agradaran més que d'altres, però, quan el conjunt s'il·lumina, és màgic i preciós.

—I com s'il·luminen, les persones? —va preguntar l'Amina.

—Bona pregunta, aquesta! —va somriure l’Aurora—. A diferència dels vitralls, les persones portem la llum incorporada. És dins nostre, no ens cal el sol per brillar. Potser hi ha dies que estem una mica ennuvolats i llavors, té menys força. Com quan estem enrabiats, preocupats, tristos o enfadats, i aquestes emocions li fan una mica d’ombra... però sempre torna a brillar amb força.

—Que bonic, això que dius, Aurora! —va dir la Montserrat—. Procurarem recordar-ho quan el nostre vitrall s’il·lumini. El penjarem a la finestra de l’aula, oi que sí? Moltíssimes gràcies!

Aquell dia, els nens i les nenes de la classe dels cavalls, es van endur molt més que un vitrall, de tornada a l’escola. La mestra vitrallera els havia ajudat a descobrir la llum que portaven al cor, i que només havien de deixar brillar.